

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 47063-12-15 אלמונית נ' פלוני

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופטת רונית גורביץ

התובעת
אלמונית

נגד

הנתבע
פלוני

פסק דין

עלי להכריע מי מהצדדים, בני זוג לשעבר, הינו בעליו של הכלב.

א. רקע עובדתי

1. הצדדים ניהלו מערכת יחסים זוגית במשך שש השנים האחרונות.
2. ביום 17.6.14 נרכש הכלב.
3. הכלב עונה לשם "טים", זכר מגזע מלטז ננסי, לבן, יליד 4/2014 (להלן: "הכלב").
4. ביום 16.9.15 נרשמה התובעת כבעלת רישיון להחזקת הכלב במאגר הכלבים הארצי.
5. עובר לפרידת הצדדים התגוררו השניים בבית הורי התובעת.

6. ביום 9.11.15 ביקשה התובעת לסיים את מערכת היחסים עם הנתבע, ובתוך כך נתבקש הנתבע לעזוב את בית הוריה, והובא לידיעתו כי אינו רצוי בבית וכי כל המנעולים בדלתות וכן הקוד בשער הכניסה לחצר הבית הוחלפו.

7. ביום 6.12.15 הגיע הנתבע לבית הוריה של התובעת, נכנס לחצר ונטל את הכלב.

8. ביום 7.12.15 ניתן צו למניעת הטרדה מאיימת במעמד צד אחד לבקשת התובעת כנגד הנתבע, אשר הוארך בהסכמה ומבלי להודות בטענות, בדיון במעמד הצדדים ביום 9.12.15 למשך חצי שנה.

9. ביום 13.12.15 נרשם הנתבע כבעל רישיון להחזקת הכלב במאגר הכלבים הארצי וזאת בהתאם לשינוי רישום פרטי הבעלים שנעשה על ידי הווטרינרית .

10. ביום 22.12.15 עתרה התובעת בבקשה דחופה למתן צו זמני ולמחרת הוגשה התביעה למתן סעד הצהרתי לפיה התובעת הינה הבעלים החוקים של הכלב.

11. ביום 22.12.15 ניתן צו מניעה זמני במעמד צד אחד לפיו נאסר על הנתבע להעביר, למכור, ליתן במתנה את הכלב.

12. התיק נקבע לשמיעת ראיות בבקשה בצוותא חדא עם התביעה העיקרית.

ב. טענות התובעת

13. התובעת טוענת לבעלותה בכלב על יסוד החדרת השבב לכלב ורישומו על שמה ועל יסוד ראיות נוספות שלשיטתה מהם ניתן ללמוד על בעלותה בכלב וכן שהכלב נרכש לה כמתנת יום הולדת.

ג. טענות הנתבע

14. הנתבע טוען כי הכלב הוחזק על ידו והוא קיבל את הרישיון לגביו כדין. לטענתו מהמסכת הראייתית שהונחה עלה כי הכלב לא ניתן לתובעת במתנה אלא הכלב שהה עימם והם החזיקו בכלב יחד.

ד. הכרעה

15. ראשית עלי להכריע בשאלה האם רישום צד כבעל רישיון להחזקת כלב מקנה לו זכות בעלות לגביו, וככל שהתשובה שלילית, עלי לקבוע האם הכלב ניתן לתובעת במתנה על ידי הנתבע.

רישום רישיון להחזקת כלב - זקלרטיבי בלבד

16. בהתאם לחוק הפיקוח על הכלבים, התשס"ג - 2002 (להלן: "חוק הפיקוח") הוקם מרכז רישום ארצי "לרישום כלבים, פרטי בעליהם והרישיונות שניתנו" (ראה סעיף 7א' לחוק הפיקוח).

17. סעיף 8 לחוק הפיקוח קובע חובת דיווח של הווטרנר העירוני למרכז הרישום הארצי, אודות "כלב שסומן על ידו, בציון פרטי הכלב ופרטי בעליו של הכלב" (סעיף 8 (א)(1)).

18. סעיף 3 לחוק הפיקוח שכותרתו "רישיון", קובע כי בעליו של כלב יקבל רישיון להחזקת כלב בכפוף לתשלום אגרות, סימון הכלב בשבב אלקטרוני וחיסונו.

19. על פי אישור משרד החקלאות מיום 21.2.16 עודכנו שני אירועי חיסון של הכלב ב- 9/14 וב- 9/15 ע"י התובעת שמוגדרת כ"בעלים". וביום 21.9.15 בוצע אירוע של שינוי כתובת כאשר התובעת מוגדרת כ"בעלים".

ביום 14.12.15 עודכן במאגר דיווח מעפולה כי הבעלים הוא הנתבע ושם הכלב שונה ל- "טים מורד".

20. התובעת טוענת לבעלותה בכלב, על יסוד החדרת השבב לכלב ורישומו על שמה בין היתר.

21. התובעת הציגה רישיון להחזקת כלב שהונפק ביום 16.9.15 (ת/5).

22. לתיק צורף תצהיר הווטרינר מיום 9.2.16 במענה לצו בית משפט מיום 1.2.16, ובו הוצהר כי ביום 22.6.16 (צ"ל - 2014) נפתח תיק במרפאה לכלב, אשר לא היה לו שבב אלקטרוני והתובעת נרשמה כבעלים.

23. במסגרת אותו תצהיר נדרש הווטרינר לשאלת בית משפט: "כיצד רישום השבב במרפאתו נרשם ע"ש התובעת והאם הוצגו קבלות רכישה ו/או אישור בכתב מהנתבע המאשר רישום השבב על שמה".

24. הווטרינר השיב לצו, כי לא ביקש את רשות הנתבע להחדרת השבב ורישומו על שם התובעת בלבד: "...אינני מבקש "אישור" ו/או "הסכמה" בכתב מאף לקוח לשם רישום חיית מחמד ע"ש לקוח זה או אחר".

25. התובעת השיבה בעדותה כי אינה זוכרת אם הציגה מסמכים לווטרינר שיוכיחו את בעלותה בכלב על מנת שירשום את השבב על שמה ובהמשך ציינה כי לקחה כרטיסיה של חיסונים (פרוטוקול מיום 4.4.16 עמ' 70 ש' 3-6).

26. הנתבע העיד כי לא ידע שהשבב נרשם על התובעת בלבד והיא עשתה כן ללא ידיעתו: "התובעת הלכה לשם ועשתה את השבב. אם הייתי יודע שביום הזה יהיה גורל הכלב, הייתי סוגר את העסקים ובא לשם" (עמ' 81 ש' 31).

”...הכלב היה אצלי, הייתי בעבודה, מן הסתם בת הזוג שלי הייתה עוזרת לי בכל מיני דברים...כשהיא לקחה אותו היא לקחה ושמה אותו על שמה אם הייתי מגיע לשם לא הייתי נותן לזה לקרות, רק לאחר מכן ידעתי שהכלב על שמה ולא הייתי בקיא בכלבים, לה יש כלבים וחתולים... (עמ' 81 ש' 9-13).

27. התובעת לא הסבירה מדוע לא הנפיקה רישיון למעלה משנה ולמצער מייד סמוך למועד קניית הכלב ביום 17.6.14.

28. הרישיון שניתן לתובעת להחזיק כלב הונפק מספר חודשים בודדים טרם נפרדו הצדדים וטרם פרוץ המחלוקת לגבי מיהות הבעלים של הכלב.

29. בנוסף הרישיון הונפק על סמך מאגר הנתונים של רישום השבב שנעשה ע"י הווטרינר, ללא ידיעת הנתבע, על שם התובעת.

30. כך ובאופן דומה, העובדה כי פרטי הבעלים בכלב שונו במאגר הכלבים משמה של התובעת לשמו של הנתבע ב- 12/15, בהתאם לשינוי רישום פרטי הבעלים שנעשה על ידי הווטרינרית, אינה מוכיחה כי הנתבע הינו בעליו של הכלב (ת/6).

31. הווטרינרית העידה כי בעת שהנפיקה לנתבע את רישיון החזקת הכלב, היה ידוע לה שהתובעת מסרבת להעברת הבעלות בכלב ממנה אל הנתבע חרף זאת היא שינתה את פרטי הבעלים בכלב, משום שלדעתה לא היה בכך כדי לשנות "בעלות קניינית" כלשונה, ולא היה בכוונתה לקבוע שהנתבע הוא בעל זכויות קנייניות בכלב. הווטרינרית העידה כי רישום הרישיון להחזקת כלב אינו מעניק כל זכויות בעלות קנייניות בכלב עצמו אלא מטיל חובות מטעמים של בריאות הציבור על מי שמחזיק בכלב (פרוטוקול מיום 22.3.16 עמ' 24 ש' 15 ועמ' 30 ש' 29-30 עמ' 32 ש' 7-5 ועמ' 22 ש' 17-22).

32. אכן רישום הכלב על שם בעליו מחויב מכוח החוק להסדרת הפיקוח על החזקתם של הכלבים, ואף נקבע בסעיף 18 לחוק זה כי החזקת כלב ללא רישיון בר תוקף מהווה עבירה פלילית שעונשה חצי שנת מאסר.

החוק נועד בעיקרו לקבוע הסדר כלל ארצי אחיד בכל הנוגע לפיקוח על כלבים (ראה ה"ח 2723 מיום 22.6.98).

לפי סעיף 1 לחוק הפיקוח "בעליו של כלב" הינו גם "לרבות מי שמחזיק בכלב דרך קבע". מכאן משתמע, כי הרישיון המונפק מכוח החוק אינו קובע מאומה לעניין הבעלות בכלב פרט לקביעה כי המחזיק בכלב זכאי להגיש בקשה לקבלת רישיון להחזקתו.

צירוף המכלול מצביע על כך, שעצם הרישום על שם בעלים אחד אינו מהווה אינדיקציה לבעלות הבלעדית בכלב. הרישום הוא דקלרטיבי ואין בו כדי לבטא בהכרח את כוונת הצדדים לעניין הבעלות הקניינית בכלב.

33. בעניינינו, לא שוכנעתי כי ניתן להכריע בעניין הבעלות על הכלב על סמך העובדה כי התובעת נרשמה ראשונה כבעלת רישיון להחזקת כלב. באופן דומה, אין בשינוי רישום הבעלות על שם הנתבע כדי להוכיח כי הוא הבעלים של הכלב.

האם הכלב ניתן במתנה לתובעת

34. מהמסכת הראייתית שהונחה בפני ומן הטעם כי גרסת התובעת אמינה עלי יותר מזו של הנתבע, אני פוסקת כי הכלב ניתן לתובעת במתנה.

35. הנתבע הצהיר כי הוא רכש את הכלב בכספו ביום 17.6.14 מהחנות "חי בעמק" אשר בעיר בית שאן, הכלב נרכש עבורו כחיית מחמד ותמורתו שילם את הסך של 1700 ₪ באמצעות כרטיס האשראי האישי שלו. הנתבע צירף העתק מאישור חברת האשראי לאומי קארד שמעיד לטענתו על רכישת הכלב (נספח א' לתצהירו). לא צורפה קבלה של החנות.

הנתבע צירף תצהיר של בעל החנות ממנה נרכש הכלב, לפיו הנתבע התייצב בחנות שלו והתעניין לרכוש לעצמו כלב שיהא לו כחיית מחמד, ובסופו של

יום רכש את הכלב בגינו שילם סך של 1700 ₪ באמצעות כרטיס האשראי שלו בשני תשלומים.

36. הנתבע לא הביא את בעל החנות שמסר תצהיר לחקירה נגדית, ולפיכך התצהיר שצורף אינו מהווה ראיה בתיק.

הנתבע צירף לתצהירו מכתבה של גב' מחנות "דוגיסטייל" לפיו התובע הביא את הכלב לטיפולים וכן מכתב של וטרינר עיריית בית שאן מיום 9.2.16, אשר חזר בו מדברים שנרשמו במסגרת מכתב מאוחר יותר מיום 4.4.16 (ת/10), בו אישר כי אינו יכול לקבוע למי שייך הכלב.

גם מוסרת המכתב והוטרינר לא הובאו לעדות ועל כן אין כל משקל למסמכים אלו. הלכה פסוקה היא כי מצהיר שאינו מתייצב לחקירה נגדית תצהירו לא ישמש ראיה (ע"א 52/87 **הראל נ' הראל**, פ"ד מג (4) 201 וייפסל כאילו לא הוגש כלל (י. קדמי **על הראיות** חלק שני עמ' 84).

37. התובעת הצהירה כי בחודש יוני 2014 נסעה ביחד עם הנתבע לבית שאן לחנות החיות לרכוש כלב, כשהגיעו אמר לה הנתבע "הנה תבחרי את המתנה שלך", היא בחרה את הכלב אותו רצתה, ולאחר בחירתה אמר לה הנתבע "חכי לי באוטו אני אשלם לך", ואז שב התובע לרכב וטען שהעלות יקרה מדי ואין לו יכולת לרכוש את הכלב, והחל בנסיעה. להצהרתה היא החלה לבכות ואמרה לנתבע שתיתן לו חלק מעלות הכלב במזומן, אז שבו אל החנות והיא נתנה לנתבע חלק מעלות הכלב וכך רכש הנתבע בשבילה מתנה מאוחרת ליום ההולדת את הכלב.

38. הנתבע נשאל בחקירתו לעניין הודעת הווטס אפ אותה שלח בקבוצה בה היו חברים הוא ומשפחתה של התובעת, לפיה הכלב נרכש בעלות של 1700 ₪ בשני תשלומים + 1800 ₪ במזומן, ואישר כי יכול להיות שכתב את ההודעה, אך לאחר מכן חזר על עדותו כי הכלב עלה 1700 ₪.

39. בעדותה של התובעת הוגש צילום של שתי הודעות (ת/1 ו- ת/2) שנשלחו מהנייד של הנתבע אליה, והם הוצגו במקור גם בנייד שברשותה, וצירופן הותר בהחלטתי בפרוטוקול מיום 18.1.16 כראייה בתיק.

בהודעה הראשונה מיום 19.11 מאשר הנתבע כי קנה את הכלב לתובעת -
"את זוכרת שקנית לך את טיס מה אמרת לי הגשמת לי חלום..." ומיום
17.11 כותב הנתבע כי אין תג מחיר למתנות שקונים בהקשר הכלב - "לא
אכפת לי כמה אבא שלך שילם לך על הכלב הזה מצידי מיליון שקל... כי אין
תג מחיר למתנות שקונים לך את זה תביני".

40. הנתבע טען במעמד הדיון כי מדובר בהודעות פיקטיביות, ואולם לא הוכיח
טענתו. וכאמור ההודעות נצפו בטלפון נייד של התובעת והנתבע לא הכחיש
כי המספר ממנו נשלחו הוא מטלפון נייד נוסף שנמצא בבעלותו.

41. הנתבע הצהיר כי הכלב נרכש ביום 17.6.14 ולא ביום הולדתה של התובעת,
ולא נרכש עבורה כטענת משפחתה כמתנת יום הולדת "מאוחרת".

42. להצהרת הנתבע הוא רכש לתובעת מתנת יום הולדת שלה אשר חל בתאריך
27.3.14 וזאת בדמות סוף שבוע ארוך בבית מלון הרודס פאלאס באילת
ואשר חל בין התאריכים 26-30/6/14 שהתרחש בתאריך יום ההולדת שלה.
להצהרתו מתנה זו שולמה בכרטיס האשראי שלו.

43. מנגד הנתבע הגיש כתב תביעה שכנגד במסגרתה הוא תובע בין היתר את
חלקה של התובעת בכרטיסי הטיסה ועלות בית המלון בנימוק כי היא
התחייבה להשיב לו את חלקה בגין הוצאה זו.

44. הנתבע לא סיפק הסבר לטענותיו הסותרות.

45. כראיה לצדקת גרסתו, הפנה הנתבע לפניות שקיבל מאביה של התובעת וסבה
לשלם לו כסף תמורת הסכמתו למסור את הכלב לתובעת (נספחים ו' וז'
לתצהיר).

46. מעיון בפניות הסב והאב לא עולה כי הם מודים בבעלותו של התובע על הכלב
אלא כי הם מציעים לשלם עבור הכלב כדי לסיים את הפרשה, וכך רושם

האב - "לגבי הכלב אם התובעת לא שלמה לך בטענה שקיבלה מתנה למרות שאני שילמתי לה עליו אני מוכן לדאוג שתקבל את הכסף עוד היום". גם הסב משיב במסרון לשאלת הנתבע "במה בדיוק רצית לעזור לי?", "לסגור תיקים במשטרה לקבל כסף במקום להוציא כסף...".

47. התובעת הביאה מספר עדים שתמכו בגרסתה לרבות עדים שאינם בני משפחתה.

העד שמשון נוי העיד כי הנתבע אמר לו כי קנה לתובעת את הכלב במתנה בשל אהבתו כלפיה (עמ' 36 ש' 31-30). עוד העיד כי הנתבע אמר לו שהכלב לא מעניין אותו והוא מחזיק אותו כנקמה בתובעת שהעדיפה אחר על פניו.

48. הנתבע למעשה תמך את גרסתו בשני עדים בלבד, אימו וחברו א' אשר בעדויותיהם לא הצליחו לחזק את גרסתו של הנתבע כי רכש את הכלב לעצמו ולא כמתנה לנתבעת וכי גידל אותו בעצמו בדירתו השכורה וכי הנתבעת התגוררה עימו בדירה השכורה.

49. עוד נתתי משקל לעובדה כי הנתבע אישר בעדותו שהוא לקח את הכלב מבית התובעת כחודש לאחר שנפרדו ואף לאחר שנתבקש על ידי אבי התובעת שלא להיכנס יותר לביתם (עמ' 82 ש' 8). מעדותו עולה כי הגורם שדרבן אותו לקחת את הכלב הוא העובדה כי גילה את פרשיית הבגידה שלה עם אחר (עמ' 84 ש' 1). הנתבע גם נטל את הכלב מבית הוריה ללא מתן הודעה מראש לתובעת כשהוא מודה שנקט בכל הדרכים כדי להימנע ממפגש עימה או עם מי מבני משפחתה (ש' 23).

50. לצד האמור מתווספת אף התרשמותי מעדות הנתבע ואמירותיו באולם בית משפט, אשר מעידות באופן ברור על כוונותיו ועל "הסיפור האמיתי" שמאחורי נטילת הכלב, שלמעשה מבחינתו היה רק כדי לפגוע בתובעת ולהכאיב לה. גם התובעת העידה על אמירות קשות של הנתבע לגבי הכלב, למשל כי אמר לחברותיה "הכלב הזה הולך לחזור בחתיכות" (עמ' 8 ש' 20) ו"כשהיא תיפרד ממני היא תיפרד גם מהכלב" (ש' 31).

51. מנגד התרשמתי כי התובעת קשורה בכל נימי נשמתה לכלב, וכי הוא זכה לטיפול מסור ואוהב מצידה ומצד בני משפחתה. כראייה לחיבור הנפשי והרגשי בין התובעת לכלב, נזקפת אף העובדה כי עוד באותו היום בו נלקח הכלב ע"י הנתבע, היא ניגשה לתחנת המשטרה והתלוננה נגדו ופנתה בסמיכות לבית המשפט והגישה בקשה לסעד זמני, ורק לאחר מכן הגישה סעד הצהרתי, והכול כי כל רצונה היה השבת הכלב.

52. לאור כל המכלול, אני מקבלת את התביעה ומורה לנתבע להעביר את הכלב לידי התובעת תוך 48 שעות מקבלת פסק הדין. בנוסף, אני מורה למאגר רישום הכלבים הארצי לשנות את פרטי הבעלים על שמה של התובעת.

53. בבואי לפסוק הוצאות לקחתי בחשבון גם את התנהלות הדיונית מחד אך גם את האמירות של ב"כ באולם שמצאו ביטויים בפרוטוקול מאידך, אשר לצערי חרגו מגבול הטעם הטוב ולא כבדו את המקצוע. משכך אני משיתה על הנתבע הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בסכום של 15,000 ₪ אשר ישולמו תוך 45 ימים ולא יישאו הפרשי הצמדה וריבית.

להמציא לצדדים.

ניתן היום, י' אייר תשע"ו, 18 מאי 2016, בהעדר הצדדים.

